

שתוק ועשה את הבלתי אפשרי

הירח המתמלא עלה בשמים הנקיים, הכוכבים ושביל החלב נגלים במלוא הודם בחשכה, כל אלה זרחו על בית הקברות כמו מעידים על המרחקים הבלתי נתפסים.

ברגע שהארי הבין שלא נותרה שום דרך להציל את כולם, כל הקולות שבראשו נמוגו, הפכו לאחד, מטרה אחת תופסת כל חלק בראשו.

חמישים שניות.

ארבעים שניות.

העיניים של הארי טיילו לאט באוויר, עד שמבטו נחת על אוכל המוות הראשון, זה שהיה הקרוב ביותר אליו.

שלושים שניות?

עשרים שניות?

"הזמן נגמר בעוד רגע –" לחשש וולדמורט.

"אני יודע ססודות שתשמח לדעת," לחשש הארי. הוא לא הסתכל ישירות על אדון האופל כשדיבר. "אבל הידע ששיהיה היקר ביותר עבורך, לדעתי, הוא הרעיונות שלי לדרכים בהם העולם עלול להיות מוששמד. אבל עם זאת, לסספר לך על הרעיונות הללו עלול להוביל להששמדת העולם. לא מכיר נבואה, אבל אם ישש נבואה אז יש יותר מהססיכוי הרגיל לכך ששלכל מעששה שאעששה תהיה את ההששפעה הזו. או ששאולי לסספר לך ימנע את הששמדת העולם, ששכן אתה נראה להוט למנוע אותה. אססור לי להחליט החלטה כזו בעצמי. אהיה צריך להעיר חברה-בת ולהתייעץ איתה. הנדר מחייב."

הייתה הפסקה ארוכה. אדון האופל, מרחף מעל ומאחורי עקומת אוכלי המוות עם השרביטים השלופים, התחיל לצחוק כמו שסלאזאר סלית'רין חשב שצחוק של נחש אמור להישמע, שעשוע קר בצורת לחשוש. "אתה יודע איך להרוסס את העולם, אם כך?"

"לא מסוגל לנססות לחששוב על ששיטה במודע. יכולה להיות למששרתים דרך לגנוב מחששבות שלי. הנדר מחייב. אבל מניח שאוכל לחששוב על ששיטה, אם חברה-בת תאמר לנססות."

העיניים של הארי נעו לאט אל עוד אוכל מוות, ועוד אחד.

עוד צחוק נחשי. "חכם, קבל ממני מחמאה על החששיבה על אססטרטגיה כזו. אבל לא".

"אני יודע ששזה מרגיז, אבל עם העולם וחיי הנצח ששלך על כף המאזניים, לא היית –"

"ססיכון גדול יותר לעולם בקידום ססיבוכים שכאלה, ידחה את המוות שלך. אני אלמד את מדעי המוגלגים בעצמי, ואחשוב על כל מה שאתה עשוי לדמיין. עכשיו סספר ססודות שאתה מססוגל לגלות לי, או ששזה נגמר."

לאט לאט, מבטו של הארי בחן את כל בית הקברות בקשתות זהירות, מתעלם מאדון האופל, רק קולט אותו כגוש-שחור-מרחף בקצה שדה הראיה שלו. פיו המשיך לדבר, בחצי תשומת לב. "חשבתי על רעיון ששאולי עוד לא ששקלת, מורה. הנססיון ששלך להרוג אותי, למרות כל ההכנות ששלך, עלול להיכשל במסספר צורות. אולי יוביל לזה שאהרוסס את העולם מאוחר יותר. זה אמנם לא תרחיש ססביר, אבל עם נבואה באופק זה בהחלט עשוי להתרחש."

וולדמורט עצר, בעודו באוויר. "איך?"

"לא מחויב לומר לך."

זעם קר חדר דרך תשובתו החרישית. "למרות ששאני מבין היטב את היאושש ואת נססיונות ההתחכמות ששלך, זה מתחיל להרגיז אותי. אני לא מוכן לוותר על מותך, זה עדיין ססיכון גדול יותר. להיכשל לסספר לי את הרעיונות מססתכן בהששמת העולם. דבר!"

"לא. הנדר לא מחייב אותי לאף פעולה אקטיבית."

אדון האופל השפיל מבט אל הארי פוטר, שהביט בפניו הכועסים רק לרגע קצר לפני שעיניו חזרו אל אוכל המוות הבא.

חלק מהם זזו מעט, אבל נשארו במקום ולא אמרו מילה כששרביטיהם השלופים מכוונים. לא היה ניתן לקרוא את הבעותיהם דרך מסכות הבסף.

אדון האופל התחיל לצחקק שוב.

"אתה חוששב ששאתה עומד לששרוד את המוות שלך? לא, ילד. ההורקרוססים שלי לא מחוברים גם אליך. הייתי יודע אם הם היו. או ששאולי יש ססיבה אחרת ששבגללה אתה חוששב שאתה עומד לששרוד למרות כל הדרכים ששלי לוודא את מותך?"

הארי לא הרשה לדעתו להיות מוסחת. הבשלוונות החוזרים ונשנים לא היו חשובים, הם הובילו רק לפעולה הבאה בשרשרת - אבל הוא עדיין היה זקוק לפעולה הבאה -

"עכשיו גלה ססוד, לחשש אדון האופל. "או שאני -"

"אוכלי-חיים ירדפו אחריך תמיד, יששנאו אותך כל הזמן, יעקבו אחריך לאן ששלא תלך. אם מה ששעשיתי הצליח, גרמתי להם לפנות נגדך! הסוד של לחשש המגן יהיה בלתי נתפס בשבילך לזמן ארוך מאוד, אולי לנצח! ההגנה הטובה ביותר נגד אוכלי-חיים תמות יחד איתי!"

"זה מתחיל להיות עצוב..." קולו של אדון האופל דעך. "אה, אני רואה, אוכלי-חיים מגיבים בהתאם לציפיות. אתה אומר לי שאהיה ניצוד, אני אצפה להיות ניצוד, והם יצודו אותי. התרחשות די נדירה, אבל לא חסרת תקדים. ססוד בעל ערך, כן. אני יכול לראות הרבה ששימוששים." חיוך אכזרי. "אני מאששר לך לבחור אדם אחד ששינצל."

"אני בוחר את עצמי."

"הייתי אומר לך למות בכבוד, אבל אני מכיר את עצמי, אני יודע שאין טעם. עצבנת אותי ובזבזת את המתנה הנדיבה שלי, ואני חוזר בי לגביה. ססודות נוסספים כלששהם?"

"כן. וגם ממשש מעניינים. לחלק מהם ישש ססיכוי מאוד קטן ששתגלה אותם בעצמך, למששך הרבה זמן, אם לא לנצח. אם אומר לך שססיפרתי את כל הססודות ששלא מססכנים את העולם, תבטיח לא לפגוע במששפחה ובחברים ששלי? כל הנאום הזה התחיל מכיוון ששלא הששארתי לי דרך להציל את כולם."

אדון האופל עמד ללא ניע באוויר למשך רגע אחד מאוד ארוך.

ועיניו של הארי המשיכו לטייל לאורך בית הקברות, כשידו ממשיכה להיות מהודקת על השרביט.

ברגע שבו הארי הבין שלא נותרה שום דרך להציל את כולם -

הוא לא היה מסוגל לומר אף כישוף באנגלית. אבל שינוי צורה היה קסם חסר מילים.

לא היה שום חפץ במגע עם קצה שרביטו פרט לאוויר, שלא ניתן לבצע עליו שינוי צורה. אבל וולדמורט לא ידע על שינוי צורה חלקי, שהארי יכול היה להשתמש בו על מנת לשנות חלק קטן מהשרביט שלו עצמו.

"אתה מתעכב בכוונה," אמר אדון האופל. "רק בששביל לעכב את המוות שלך? או בשביל מטרה אחרת?"

הארי לא אמר דבר, ועבודתו השנייה האטה כשמוחו חיפש המשך לשיחה שתפעל גם בניגוד לרצונו של אדון האופל -

"דבר ותגיד לי את המטרה או ששחבריי יסבלו למששך כל חייהם!"

"תנמיך נששק מוגלגי ואל תכוון אלי ששרביט," הארי ליחשש, מכניס כמה שיותר קור מסוכן בקול הנחשי. "אל תצווה דבר על המששרתים. אני מחזיק ביכולות ששהתעלמת מהן. יכול להששתמשש באחת כזו וליצור פיצוץ עצום כמעט מיידית, מבלי לדבר בקול. להרוג את הגוף החדשש, את כל המששרתים, והאבן תעוף מפה, מי יודע לאן."

ברמתו הנוכחית, הארי מסוגל לשנות צורה למילימטר מעוקב מהר ככל שיוכל לגייס את רצונו ואת הקסם שלו.

מילימטר מעוקב אחד של אנטי-חומר.

זה לא סיכון להשמדת העולם.

וולדמורט באילו היה עשוי מאבן. "אתה מששקר, איכששהו."

"לא מששקר. מדבר בששפת-נחשש, אני אומר לך, אני מסוגל לעששות את זה כמעט מיידית, לפני ששכיששוף כלששהו יוכל לפגוע בי, אני חוששב. אתה יודע מעט מאוד על מדע, בינתיים. הכוח שאשתמש בו חזק מהתהליך שמקיים שמשות."

"הנדר יעצור אותך," לחשש וולדמורט. "אתה לא יכול לססכן את העולם. אסור לך לקחת אף ססיכון. אף לא רעיון מתחכם אחד!"

"לא הייתי מססכן את העולם. הערכתי את גודל הפיצוץ, לא מתקרב לגודל הדרושש."

"אתה לא יודע, טיפש! אתה לא יכול להיות בטוח!" הלחשוש של וולדמורט נעשה גבוה יותר.

"אני בטוח באופן סביר. הנדר לא יעצור אותי."

הזעם הלך וגבר בהבעתו של וולדמורט. ועם זאת, הלחשוש שלו נשא גוון של פחד. "אני אגרום סבל מעבר לכל דמיון לכל היקר לך -"

"ששתוק. אני מתעלם מכל האיזמים האלה עכשיו, כמו ששתורת המששחקים אומרת ששכדאי לי. הססיבה היחידה ששבגללה אתה מאיים היא ששאתה מצפה ששאגיב." גם את זה, הארי הבין ברגע האחרון. "תציע לי מששהו ששאני רוצה, מורה. בתמורה לגוף החדשש ששלך. בתמורה להמששך החזקת האבן. בתמורה לחיי המששרתים שלך."

המוח של הארי דיבר באוטומטיות, תשומת הלב האמתית שלו ממוקדת במקום אחר.

מתחת לאור הירח מנצנץ שבר זעיר של כסף, שבריר של קו ...

מנקודה קטנטנה בקצה השרביט של הארי, מילימטר מעוקב של עוגן, נמתח קו דק של קורי עכביש שנוצרו בשינוי צורה. הוא היה נקרע מייד, אם היה נבחן; הוא היה זוכה להתעלמות אף אם מישהו היה מבחין בנצנוץ שלו. פחות מעשירית מילימטר מרובע בשטח חתך, הצורה הזעירה המיוצגת על ידי הקו המורחב של קור עכביש הייתה משהו שהארי יכול לשנות במהירות, עשרה סנטימטרים של אורך, לנפח כולל של מילימטר מעוקב אחד. והארי מסוגל לשנות מילימטר מעוקב בשבריר שניה. הוא אילץ את שינוי הצורה להתפשט החוצה, מרחיב אותו דרך האוויר מהר ככל שהוא יכול מבלי לסכן את השינוי.

הקו העשוי קור העכביש התפתל סביב הברדסים של אוכלי המוות באזור הצוואר, וחזר אל תבנית החוטים.

פניו של וולדמורט היו עכשיו אדישים. "אססור לך לעזוב את המקום הזה בחיים. אנשים טובים גם יססכמו, ואת זה אני אומר בשפת-נחש. אבל אני אטפל בטוב לב ואגן על כל החברים שלך תחת הששלטון שלי, אם תססכים למות עכשיו, כמו ששאדם טוב צריך לעששות."

אוכל המוות האחרון נקשר בלולאה. התבנית של קורי העכביש הושלמה. הרשת חוברה עם קשרים מסביב לצווארי כל אוכלי המוות. הקצוות של כל הקורים עוגנו למעגל מרכזי; ולמעגל המרכזי בתורו היו שלושה חוטים מתוחים לאורך מרכזו. הרשת כולה עדיין נוגעת בעוגן הנמתח משרביטו של הארי.

במהלך השניות הבאות, החוטים הכמעט-בלתי-נראים של השתקפות אור ירח הפכו לשחורים.

נימים צרים, חזקים וחדים יותר מחוטי פלדה; ננו-צינוריות פחמן קלועות, כל צינורית וצינורית מולקולה אחת.

הארי לחשש, "אני רוצה ששתתחייב לטפל באומות בטוב לב תחת ששלטונך. אני לא אססכים לפחות מזה."

וולדמורט ריחף ללא ניע באוויר, פני הנחש שלו מראים את זעמו היוקד.

שני החוטים האחרונים נמתחו מתוך התבנית הכהה, החוטים השחורים כבר בצורה של ננו-צינורות. הם נעו קלות באוויר לעבר אדון האופל עצמו, לעבר השרוול מעל יד שמאל של וולדמורט שאחזה באקדח, ולעבר השרוול מעל יד ימין שהחזיקה את שרביט הטקסוס, החוטים

מוקמו בהתחלה גבוה על מנת לתת להם זמן להיסחף לאט כלפי מטה באוויר. החוטים הסתובבו סביב היד, חוזרים על עצמם, נקשרים בקשרים קלים. מתחילים להתהדק, מתקרבים יותר ויותר אל השרוול כשהארי שינה את צורתם לקצרה יותר.

הארי הרגיש את הדגדוג מכוחו של וולדמורט מתחיל לגעת בכוחותיו באחורי תודעתו; באותו הזמן העיניים של אדון האופל התרחבו, ופיו נפתח.

והארי שינה את צורתם של החוטים השחורים המשתרעים על פני מרכז הרשת השחורה לרבע מגודלם הקודם, מצמצם את המעגל, מושך בחוזקה את כל מה שבא במגע עם החוטים, מהדק את הלולאות.

(גלימות שחורות, נופלות).

הארי לא הסתכל לשם, הוא לא ראה את המסכות הנופלות, את הדם, באחורי תודעתו הוא הרגיש מספר פיצוצי קסם כמו שהרגיש כשהרמיוני מתה אבל הוא התעלם מהם, עיניו של הארי ראו רק את הידיים והשרביט והאקדח של אדון האופל נופלים כלפי מטה ואז שרביטו של הארי עלה, מצביע -

הארי צרח, "שְׁתִּיק!"

ההבזק האדום בצבע של קללת השיתוק, שכוון לעבר וולדמורט, חצה את בית-הקברות כמעט מהר מכפי שהעין יכולה לראות.

ללא כל היסוס למרות פצעיו, זינק אדון האופל למטה וימינה דרך האוויר.

וההבזק האדום מן המשתק הפונה, הסוד של פרופסור פליטיק, הסתובב באוויר והתרסק לתוך וולדמורט.

הכאב שהבזיק מבעד לצלקת של הארי היה צורב, הוא גרם לו לזעוק, ואובך אדום הופיע בשדה ראייתו, למרות כל המתרחש סביבו, הארי השליך את שרביטו מכאב ועייפות מוחלטת.

כשהארי הרפה משרביטו, הכאב החל להתבהר -